

Forfatter: Winther, Christian

Titel: I Fruerburet

Citation: Winther, Christian: "I Fruerburet", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 297. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr02val-shoot-workid94465.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

I FRUERBURET.

I stille Lønkammer,
Hvor Lindens brede Blad
Mildt skyggede for Vindvet,
Den unge Dronning sad.
Hun støttede sin Albu
Paa det snirklede Bord,
Og lyttede heel tankefuld
Til Folmer Sangers Ord.

En Mynde, hvid som Sneen,
Med Halsløife rød,
Lagde sit fine Hoved
Paa hendes Silkeskjød;
Hun sagte lod sin hvide,
Sin smalle Jomfruhaand
Paa Hundens Nakke glide
Og lege med dens Baand.

298

Hun løfted glad sit Øie
Den Qvinde, mild og from,
Med Haand paa Hjertet talte hun
Og saae sig freidigt om:
»Nu er een Sorg da svundet,
Som her havde Hjem!
Saa er *Hun* atter fundet?
Han atter kommet frem?

Hvor jeg skal hende pleie
Og atter vække Lyst
I hendes unge Hjerte
Til Livets Blomster høst!
Han skal igjen mig tjene, -
Jeg vil det nu saa -
Et Værn jeg vil ham være,
Og bedre passe paa!«

Saa mæled hun, den Ranke,
Der hun sad i sin Stol,
Mens over hendes Aasyn
Klart skinned Glædens Sol.
Taknemlig lod hun ile
En Straale af den
Med Blikket, som hun sendte
Den snilde Ungersvend.

I sin udsyete Kofte
Med de flagrende Baand
Rank stod han der paa Teppet
Med Cithren i sin Haand;
I Høisal og i Stegers
Han lige freidig stod;
299 For Dronning eller Terne
Var lige kjækt hans Mod.

Hun leged med Hundens Øre,
Han greb til sin Baret;
Om Alt var nu tilende,
Det vidste Ingen ret;

Der var en Stund heel stille;
Med Eet hun slog sit Blik
Iveiret, som et Minde
I hendes Sjæl opgik.

»Ak ja, nu først,« hun sagde,
»Ihukommer jeg mit Ord,
Da paa mit Bud Du jaged
I de Forsvundnes Spor;
At, hvis Du kunde bringe
Min Smerte Lægedom,
Jeg naadigt vilde sk j enke
Dig, hvad Du bad mig om!«

Han slængte hen Baretten,
Han lagde Cithren bort,
Hen mod den skjønnne Viv
Han tog et Skridt, et kort;
Det var, som om en Trolddom
Drog ham hende nær,
Som laae der i hans Øine
Et dristigt Beg j ær.

En Angest drev til Kinden
Alt hendes Hjertes Blod;
Det var fast mere Qvinden
End Dronningen der stod;
300 Og næsten forfærdet
Hen sank hun i sin Stol,
Bort veeg fra hendes Aasyn
Hin Tilfredshedens Sol.

Med usikker Stemme
Gjentog hun sine Ord,
Mens over hendes Pande
En dunkel Sky der foer:
»Saa siig mig, hvad Du ønsker,
Nu skrift mig ærligt, hvad?«
Da tog den Sanger smilende
Til Cithren og q vad:

»Tillad, min ædle Dronning!
At byde Dig mit Svar
I Sangens Blomsterhonning
Saa fiin, som jeg den har!«
Da lysned hendes Øine,
Hun atter aanded let,
Og sagde: »Syng! jeg hører,
Og bliver ikke træt!«

»Jeg elsker gyldne Spange,«
Han sang, »og Stenes Pragt;
Af dem har mine Sange
Dog meer end nok mig bragt.
Og der paa Jord ei findes
Saa kosteligt et Baand,
Der værdigt var at vindes
Som Gave fra Din Haand.

Jeg trænger ei til Bolig,
Himlen er mit Paulun,
301 Jeg sover lige rolig
I Lyngen og paa Duun;
Jeg vil ei Ridder være
Og føre Skjold og Stang;
Min Frihed er min Ære,
Min Adel er min Sang.

Jeg være vil Din Sanger,
O, skjenk mig dette Navn!
Jeg Intet meer forlanger,
Indtil jeg naaer min Havn!
Som Blomstens Blikke Solen
Følge til sidste Blink,
Vil jeg fra Dronningstolen
Agte paa mindste Vink.

Som Sømands Øie skuer
Til Stjernen i det Blaae,
Og spørger trygt dens Luer,
Hvad Vei han skal gaae;
Vil jeg i Livets Brænding
Mig tænke Dit Raad, Dit Bud,
Og tage sikker Kjending
Og slippe sikkert ud.

Som Bien, der sig trænger
Dybt ind i Rosens Barm,
Og diende der hænger
Sødt svimlende og varm;
Saa vil min Sjæl sig ranke
Til Din udi min Sang, -
Ha, der skal fødes Tanke!
Og der skal høres Klang!

302

Kald paa mig i Din Lykke,
O, lad Din Sangers Ord
Og Toner Glæden smykke
Med Sangens Perlesnor.
De Perler er vel Dine,
Samt alle Blomster smaa;
Jeg gjør dem dog til mine, -
Det maa nu jeg forstaae!

Kald mig, naar Verden træder
Dig nær og gjør Dig Vee,
Naar Smertens Taare væder
Kindens Roser og Snee;
Da skal min Sang omstrømme
Dit Hjerte huldt med Klang
Og vække søde Drømme
I Sorgens Nat saa lang.

Han er saa stolt, Du tænker,
At fast han er en Nar?
Ak nei, der findes Lænker,
Som jeg med Stolthed bar.
Mig er, naar Sjælen tørster,
Dit Blik et Kildevæld;
Og jeg seer ned paa Fyrster,
Naar blot jeg er Din Træl!«

Han taug; og Begges Øine
Nu mødtes uden Sky;
Om hendes fine Læber
Fødtes Smilet paany.
Hun sagde: »Nei, for Lænken
Min Træl ei kan gaae fri;
303 Jeg binder Dig med hundred,
Som der er Trolddom i!«

Saa tog hun ved sit Belte
Sin blankeste Sax,

Af blonde, lange Fletning
En Lok hun klipped strax,
Til Folmers Hals en Sløife, -
Hvor bæved ei hans Sind,
Da blødt han følte strøife
Hendes Haand paa sin Kind.

Han henrykt stod, men svimmel
Som paa en Klippetop,
Med Haand paa Bryst han knæled,
Men stod saa hastigt op;
Thi Bulder alt der hørtes
Af mange Fødders Trin, -
Med straalende Øine
Traadte Dankongen ind!

Ind traadte Konning Erik
Med alle sine Mænd;
Det var den unge Dronning,
Hun stod ham op igjen.
Hun undredes vel saare,
Men yndigt saae det ud, -
Hun mødte ham med Rødmen
Som sin Brudgom en Brud.

Han aabned sine Arme,
Tog hende ømt i Favn,
Og nævned hende kjærligt
Ved Hustruens Navn;
304 Han kyssed hendes hvide Haand;
Saa fulgtes de ad
Til Salen og tilsammen
Paa Høisædet sad.

Mens der de sad, han hvisked
Saa mangt et Trøstens Ord,
De spired fra hans Hjerte
Som af en vaar lig Jord;
Og Solen, som dem fostred
Med guddommelig Ild,
Den straaled ved hans Side
Saa varm og saa mild.

Og der var Fryd og Gammen
Da over al den Gaard;
De unge Møer smykked
Igjen det faure Haar;
De Ungersvende jubled
Fra Kjelder og til Tag, -
Det var, som blev der feiret
Paany en Bryllups-Dag.

Men Dronningen, den glade,
Den gjenfødte Brud,
I sine stille Tanker
Nu ydmygt takked Gud.
I Hjertet var indslumr et
Den nagende Orm, -
Men - Mandens Sind er flygtigt,
Som paa Havet en Storm.